

РЕШЕНИЕ

№ 150

гр. София, 09.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.12.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **7757** по описа за **2011** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и чл. 208 – 228 от АПК.

С решение, постановено на 04.07.2011 г. по НАХД № 5159/2010г., Софийски районен съд, НО, 112 състав е отменил изцяло наказателно постановление № 909/ 25.01.2010 г., издадено от Д. Д. Д., в качеството ѝ на н-к АНД отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на С. В. Д. ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100.00 лева на основание чл.179, ал.2, пр. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП)

Решението е обжалвано от СДВР, чрез мл. юрк. К. Ч. с искане за отмяната му като неправилно и незаконосъобразно. Съображенията на касатора са следните – първо, СРС неправилно приема, че АУАН и НП са изготвени при неизяснена фактическа обстановка, като аргумент за това е посоченото от АНО несъобразяване на скоростта с пътната обстановка; второ, смята, че съдът не е взел всички необходими мерки за изясняване на обективната истина, като в подкрепа на това изтъква обстоятелството, че са били разпитани като свидетели само актосъставителя и свидетеля на съставянето на АУАН. В съдебно заседание касационният жалбоподател, редовно призован не се явява и не се явява.

Ответникът, редовно призован се явява лично и оспорва касационната жалба. Моли да се отхвърли и да се потвърди решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява, че касационната жалба е

основателна и като такава следва да се уважи. .

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира жалбата за допустима и неоснователна.

Съгласно чл. 218, ал. 1 от АПК съдът разглежда жалбата само на сочените касационни основания. На основание чл. 218, ал. 2 от АПК съдът следи служебно единствено за валидността и допустимостта на обжалваното решение, както и за нарушение на материалния закон. Основания за нищожност и недопустимост на обжалваният съдебен акт не са наведени от касатора.

С. В. Д. е санкциониран за това, че на 05.01.2010 г. е управлявал МПС „Ф. П.” ДК [рег.номер на МПС] в [населено място], кв. Б. по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], срещу № 2 е предизвикал ПТП, като се е ударил в автомобил, аварирал в неговата лента. Като причина се посочва несъобразяване на скоростта с пътната обстановка.

К. контрол за правилност на оспореното съдебно решение, осъществяван от Административен съд София - град е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които касационната инстанция следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

СРС приема, че са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административно-наказателното производство, изразяващи се в следното – първо, в АУАН и НП не се посочва точната скорост на МПС, предизвикало произшествието, а само че е несъобразена с пътната обстановка и второ, не са напълно изяснени обстоятелствата, при които възниква инцидента. Настоящата инстанция, като се запозна с приетото за установено от въззивния съд, счита неговите заключения за правилни.

По отношение на довода, че в АУАН и НП не се посочва точната скорост на автомобила, предизвикал ПТП, касационната инстанция счита това за относимо към конкретния случай. С. В. Д. е санкциониран на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП. За причиняване на пътнотранспортно произшествие поради несъобразена с пътната обстановка скорост. Тази разпоредба и необходимо да бъде систематично тълкувана с разпоредбите на Раздел IV от ЗДвП, уреждащи скоростта на превозните средства. Чл. 20 от този раздел постановява, че водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта си на движение да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и други, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Следователно, несъобразена скорост ще бъде всяка скорост, която не отговаря на изискването на чл. 20, ал. 2, а именно да позволява на водача да намали или ако е необходимо да спре, в случай на предвидимо препятствие. От това следва, че несъобразена може да бъде и скорост под максимално допустимата, а също така и че критерият, за нейното определяне е не количествен – колко километра в час, а качествен – до какво е или би довело движението с тази скорост при конкретните пътни условия.

Във връзка със заключението на СРС, че при съставянето на АУАН, респективно при издаването на НП не са били изяснени обстоятелствата, при които възниква ПТП,

касационният състав споделя изцяло изводите му, защото едва в хода на съдебното следствие е посочено, че скоростта на наказаното лице е била минимална, т.е. попада в рамките на максимално допустимата скорост за населено място.

На следващо място са правилни и обосновани доводите на въззивната инстанция, че в хода на административно – наказателното производство не са изяснени всички спорни моменти, за да се установи дали изобщо е имало възможност за предотвратяване на инцидента или се касае за случайно деяние по смисъла на чл. 15 от НК вр. чл. 84 от ЗАНН, като се има предвид мястото на произшествието – стръмна, заледена улица.

Не на последно място, е необходимо да се посочи, че е налице съществено разминаване в описаната фактическа обстановка в АУАН и НП. В акта е посочено, че наказаното лице управлява лек автомобил „... в [населено място], по ул. Цариградска от ул. В. към бул. А. С...”, а в НП е посочено, че „... в [населено място] по Цариградско шосе управлява...от ул. В...”. Наличието на това разминаване в описанието на фактическата обстановка по делото представлява съществено нарушение на ЗАНН, тъй като е задължително да е налице идентичност в описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено както в АУАН, така и в НП. Следователно е допуснато съществено процесуално нарушение, с което е ограничена възможността на наказаното лице да организира правилно своята защита.

Въз основа на изложеното тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна, тъй като АНО при издаването на НП е допуснал съществени процесуални нарушения, с които е ограничил правото на защита на наказаното лице

При така направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

РЕШИ:

ОТСТАВЯ В СИЛА решение от 04.07.2011 г. по НАХД № 5159/2010г., Софийски районен съд, НО, 112 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.